

Bridges biedt vluchtelingen praktische, juridische en psychosociale hulp

Vluchtelingen die in Griekenland asiel krijgen, ontvangen geen steun van de overheid. Om te kunnen overleven zijn ze vaak afhankelijk van organisaties als Bridges, een partnerorganisatie van ontwikkelingsorganisatie Tear in Athene. De initiatiefnemers vertellen erover.

Interview

Lisette Kamphof

Het kantoortje van de Griekse Voula en Syrische Ilias Antouan biedt zicht op de grote ruimte beneden waar steeds meer vluchtelingen binnenkomen. Er staan tafels met stoelen eromheen, wat banken van houten pallets met vrolijke kussens en kannen koffie en thee. Verspreid door de ruimte staan mensen met elkaar te praten. Anderen zitten voor zich uit te kijken en te wachten. Vandaag worden er onder meer schoenen uitgedeeld, waar deze mensen wanhopig behoefte aan hebben. Er heerst een geroezemoes aan stemmen en bedrijvigheid in het gebouw.

Voula en Ilias zijn de oprichters van Humanitarian Initiative Bridges, kortweg Bridges. Met zes betaalde medewerkers en nog eens tien tot vijftien vrijwilligers, die merendeels zelf ook vluchteling zijn geweest, werken ze in Athene en vluchtelingenkamp Ritsona. Bridges is een partnerorganisatie van Tear, de ontwikkelingsorganisatie die verwacht dat het aantal kwetsbare vluchtelingen in Athene en Griekenland zal stijgen de komende maanden.

Ilias, jij bent zelf geboren in Syrië, maar je hebt niet altijd zo positief over Syrië gedacht?

„Ik ben inderdaad opgegroeid in Rakka, als jongste van zes kinderen. Op mijn dertiende maakte ik een vreselijk ongeluk mee. Met een aantal jongens zat ik om een vuur toen er een gevecht uitbrak tussen jongens met een islamitische en een christelijke achtergrond. Er ontstond een brand waardoor een groot deel van mijn lichaam derdegraads brandwonden opliep. De verwondingen waren zeer ernstig, ik was mijn zicht kwijt en de artsen vrees-

den voor mijn leven. Er was eigenlijk geen hoop meer. Totdat één arts een experimentele behandeling met plasma voorstelde. Ik was de eerste in mijn land voor wie dat gebruikt werd. Het werkte! Langzaam begon ik weer onderscheid tussen dag en nacht te zien en na een lange periode ben ik uiteindelijk hersteld. Nu heb ik alleen nog littekens op mijn benen die me herinneren aan die vreselijke dag. Deze gebeurtenis en periode veroorzaakten bij mij echter veel haat en woede ten opzichte van Arabieren. Na het overlijden van mijn ouders besloot ik Syrië dan ook te verlaten en er nooit meer terug te komen.”

Toch is jullie organisatie juist heel erg op Syrië gericht. Wat heeft voor die verandering gezorgd?

Ilias: „Na twee jaar in Griekenland mijn geld te hebben verdiend als gitarist in het nachtleven, kreeg ik voor het eerst een bijbel. Ik gaf mijn leven aan God, maar mijn haat tegenover Arabieren bleef. Pas tien jaar later, toen ik al getrouwd was met Voula en ik een periode in Qatar werkte als elektricien, veranderde daar wat in. Ik kwam in een kerk waar Arabisch werd gesproken en gezongen en waar zelfs het evangelie werd uitgelegd met behulp van de Koran. Langzamerhand nam mijn hardheid af. We zijn weer op bezoek gegaan in Syrië. En in 2013 voelde ik me geroepen om juist met Syrische mensen te gaan werken. We besloten mijn werk op te zeggen en ons daarop te richten – God genas mijn hart om mijn volk te dienen.”

Voula: „Ik was in het begin helemaal niet zo enthousiast over het idee. Tegen God zei ik: ‘Als dit is wat we moeten doen, zorg dan voor ons. Ik geef het tot december.’ En er werd in voorzien, het ene wonder na het andere! Toen is Bridges ontstaan.”

Waarom kozen jullie de naam Bridges?

In de centrale ruimte van Humanitarian Initiative Bridges in Athene komen steeds meer vluchtelingen binnen. Foto: Lisette Kamphof

Afspraken met dat kantoor kunnen alleen gemaakt worden via Skype, dus hebben we hier een laptop staan

Voula: „We willen echt een brug slaan tussen de vluchtelingen uit onder andere Syrië en de mensen hier in Athene, maar ook naar de rest van Europa. Door middel van het uitdelen van praktische benodigdheden zoals voedsel, kleding en hygiëneproducten en het bieden van juridische en psychosociale hulp willen we er zijn voor mensen die gevlucht zijn en hulp nodig hebben.”

Jullie spreken enorm veel vluchtelingen, wat raakt jullie vooral?

Voula: „Voor ons is het belangrijk om hen niet te behandelen of te zien als zielige mensen, maar de uitzichtloosheid en het gebrek aan kansen en mogelijkheden die veel mensen hebben, is wel triest. Zo kennen we bijvoorbeeld een Syri-

sche vrouw van wie de man door de Syrische politie is opgepakt en van wie de zoon rugproblemen heeft. Ze is de vijftig gepasseerd, moet voor haar zoon zorgen, maar als ze hier asiel krijgen, moet ze ook voorzien in hun onderhoud. Ze krijgen geen uitkering of steun van de overheid. Hoe gaan deze mensen zich redden in een land met 27 procent werkloosheid? Van de 64.000 vluchtelingen die nu in Griekenland zijn, wil een deel dan ook herplaatst worden naar een ander land.”

Er komen veel vluchtelingen naar jullie toe, net als vandaag. Waar hebben zij vooral behoefte aan?

Voula: „We bekijken per persoon of per gezin wat er nodig is. Bij de één zijn dat echt eerste levensbehoeften zoals voedsel of kleding. Maar anderen bieden we ook hulp bij de contacten met het asielkantoor. Afspraken met dat kantoor kunnen alleen worden gemaakt op bepaalde uren in de week via Skype, dus hebben we hier een laptop staan. En verder hebben we de mogelijkheid tot psychosociale hulp. Afhankelijk van wat iemand heeft meegemaakt en nodig heeft, praat onze maatschappelijk werker met iemand of maken we - incidenteel - een afspraak voor een zwaardere vorm van begeleiding.”

Hebben jullie nog wel eens contact met vluchtelingen die zijn overgeplaatst naar een ander land?

Ilias: „Soms bellen ze vanuit andere landen om te vragen of we hen in contact willen brengen met bijvoorbeeld een kerk. Veel Syriërs hebben moeite met het wennen aan een andere, meer westerse cultuur. Ze missen het socializen, het elkaar buiten op straat ontmoeten, samen eten en tijd door brengen. We merken dat hier ook in hoe mensen omgaan met afspraken. Begeleidingsgesprekken in de vorm van ‘Ga zitten, nu mag je vertellen’ werken niet zo goed. De mensen praten liever terwijl ze bezig zijn, met iemand met wie ze een relatie hebben opgebouwd. Dus proberen we dat hier te doen. Mensen komen bij Bridges voor hulp, maar ook voor ontmoeting met ons en elkaar. Zoals nu, ze weten wel hoe laat we beginnen met het uitdelen van de kleding, maar ze komen eerder en helpen elkaar ook verder.”

► Lisette Kamphof schrijft en fotografeert namens ontwikkelingsorganisatie Tear, haar man is projectcoördinator bij Tear

► Tear helpt mensen zelf op te staan uit armoede en onrecht. Wereldwijd biedt de organisatie hulp via lokale organisaties en kerken. Om mensen die afhankelijk zijn van de hulp van organisaties als Bridges te kunnen blijven helpen, blijft financiële steun zeer welkom en uiterst noodzakelijk: www.tear.nl

Nominaties Ab Harrewijn Prijs bekend

• Alle genomineerden krijgen geldbedrag ter ondersteuning

Rotterdam | De nominaties voor de Ab Harrewijn Prijs 2017 zijn bekendgemaakt. De uitreiking van de prijzen vindt plaats op zaterdagmiddag 13 mei om drie uur in de Pauluskerk in Rotterdam.

De Ab Harrewijn Prijs is genoemd naar de predikant en parlementariër die in 2002 overleed, en die bedoeld is voor ‘initiatieven van onderop’ die op bijzondere manieren betrokken zijn op medemensen aan de rafelrand van de samenleving. De win-

naar van de prijs krijgt een kunstwerk en 5000 euro uitgereikt. De andere vier genomineerden krijgen een bedrag van 1500 euro.

Genomineerden

De volgende vijf genomineerden - in willekeurige volgorde - zijn door de jury bekendgemaakt:

1. Akram Shawki van stichting Hoop voor Vluchtelingen in Alphen aan de Rijn. Shawki was eigenaar van een computerzaak, toen Arabisch sprekende vluchtelingen een beroep op zijn talenkennis deden. Snel werd zijn hulp een fulltime bezigheid.
2. Leo en Netty Olfers uit Den Haag. Toen het wijkcentrum in het Haagse

stadsdeel Laak gesloten werd, besloten Leo en Netty Olfers hun huiskamer dagelijks open te stellen voor ouderen in de buurt. Voor ongeveer tachtig ouderen organiseren zij ook activiteiten buitenshuis.

3. Qader Shafiq van Bureau Wijland te Nijmegen. Shafiq kwam als vluchteling uit Afghanistan, in Nijmegen werd hij drijvende kracht achter initiatieven als een kledingbank, de Academie voor Kleurrijk Leiderschap en Shelter City Nijmegen.
4. Monique en Stephan van Baaren van Stichting De Eethoek in Almelo. De Eethoek is een gaarkeuken voor mensen die een gratis warme maaltijd kunnen gebruiken, bijvoorbeeld

omdat ze met weinig geld moeten rondkomen of vanwege een lichamelijke handicap zelf niet kunnen koken. Het vrijwilligersteam, dat geheel uit ervaringsdeskundigen bestaat, kookt gewoonlijk voor rond de vijftig mensen.

5. Theo Nederstigt van Stichting Vluchtelingkinderen te Driebergen. De stichting stelt 18+ kinderen van asielzoekers en vluchtelingen in de regio in staat te leren of te studeren als er voor hen geen studiefinanciering beschikbaar is, ook helpt ze vluchtelingen aan vrijwilligerswerk. Al deze activiteiten worden grotendeels betaald uit de opbrengsten van de 1€winkel in Driebergen.

De Ab Harrewijn Prijs heeft een anbi-status en wordt mogelijk gemaakt door Stichting Dienst in de Industriële Samenleving vanwege de Kerken (DISK), Werkgroep Arme kant van Nederland/EVA, Kerk in Actie, De Linker Wang, GroenLinks, Emmaus Haarzuilens en vele particuliere giften.

In 2016 ging de hoofdprijs naar de Stichting Here To Support, die educatieve en culturele ondersteuning geeft aan vluchtelingen die geen verblijfsvergunning in Nederland krijgen, maar die ook niet kunnen worden uitgezet.

► www.abharrewijnprijs.nl